

Ki vagyok én? És miért vagyok itt?

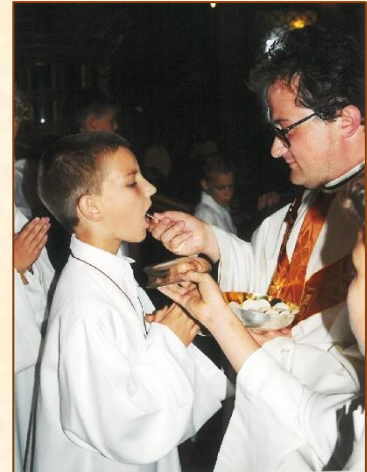
Hogy ki vagyok annak legelső kiinduló pontja, hogy 1990. április 5-én megteremtett engem az Isten (pontosabban hitem szerint már 9 hónappal előtte) szeretetével a semmiből. Azért vagyok, mert Ő akarta, hogy legyek. Most ugrok egy nagyot... a papságra

készülve sokat gondolkoztam és dolgoztam is azon, hogyan leszek majd jó pap, és egy nagyon fontos választ találtam erre a kérdésre: „Ne jó pap akarj lenni, hanem Krisztus jó tanítványa, akit magával ragadott az Isten szeretete! Az, hogy közben az Úr a papi szolgálattal bízott meg, ehhez képest másodlagos.” Szóval alapvetően meghatároz engem, hogy „Isten

kegyelméből vagyok az, ami vagyok” (1Kor 15,10), mert nem én választottam Őt, hanem Ő előbb választott és szeretett engem (vö. Jn 15,16) és én csak válaszolni tudok az Ő szeretetére. Ez keresztény életem lényege és ennek útját a papságban találtam meg magam számára, ezt fejezi ki a szenteléskor választott jelmondatom is: „A szeretet, amellyel engem szeretsz, legyen bennük” (Jn 17, 26). Istennek ezt a minden emberi értelmet felülmúló szeretetét (vö. Ef 3,19) igyekszem továbbadni, amikor prédikálok, misézem, szentségeket szolgáltatok ki (kereszttség, gyónás...), amikor a hittant tanítom, amikor meghallgatok valakit egy lelki beszélgetésben, de akkor is, amikor csak úgy beszélgetek valakivel, amikor próbálok segíteni egy rászorulóknak, amikor imádkozom a rám bízottakért...

De persze ez a történet azért régebben kezdődött... Itt a Szent Mór Iskolaközpontban kezdtem el az általános iskolát, és egészen érettségiig ide jártam. Elég sokáig zongoráztam (bár a gyakorlás nem igazán volt az erősségem, így az improvizáció ma is jobban megy, mint a kotta követése). Később ütős hangszereken tanultam, már egy kicsit nagyobb tudatossággal és lelkesedéssel. Nagy élmény volt számomra a kamarazenélés, különösen a Helikoni ünnepségek, ahol mindig nagy sikert arattunk: komolyzene kategóriában egy ütős zenekar... A zene azóta is fontos számomra, és a hobbimmá vált. Ehhez csatlakozik még a tájfutás, amit korábban versenyszerűen is űztem, ebből mostanra inkább csak szimplán a futás maradt meg, de azért fontos része az életemnek. Ha hosszabb ideje nem voltam a Mecseken legalább egy fél óra - 40 percre, mindig kezdem rosszul érezni magam.

Időközben kiköltöztünk Kővágószőlősrre, bár az életünk nagyrészt továbbra is Pécsett zajlott, hiszen szüleim is ott dolgoztak, és mi is két húgommal együtt ide jártunk iskolába. Bár hívő családban nőttem fel, katolikus iskolába jártam így a szentmisére járás, az imádság, a hit természetes részei voltak az életemnek, de volt az élemben egy pont, amikor mindez személyes döntéssé vált. Ezt követte nem sokkal később, a gimnázium vége felé, a papság gondolata: úgy éreztem, hogy az Úr életem eseményei, a körülöttem élők szavai, tettei és belső vágyaimon keresztül a papi szolgálatra hív.

2009-ben érettségi után, jelentkeztem és kértem felvételemet a papnövendékek közé. Három évet töltöttem Budapesten a Központi Papnevelő Intézetben és tanultam a teológiát a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karán. Ezután már új főpásztorom Udvardy György püspök atya kérésére 2012-től Rómában folytattam tanulmányaimat a Pápai Német-Magyar Kollégiumban illetve a Pápai Gergely Egyetemen. A római évek nagy hatással voltak rám. Különleges élmény volt egy 120 fős évfolyamban együtt tanulni a világ különböző tájairól érkezett pap- és szerzetesnövendékekkel, világi

hallgatókkal: Braziliától, Kongón, és Spanyolországon át a Fülöp szigetekig és az Amerikai Egyesült Államokig. Az Egyház és a keresztény hit egyetemességét és hihetetlen sokszínűségét élhettem át ebben, és azt is, hogy itt Európában úgy látjuk, az Egyház haldoklik, de a világ sok helyén viszont rendkívül életerős, sőt néhol csak most van igazán születőben. Azt hiszem ezek az évek nyitottabbá tettek sok mindenre, és lelki életemben is itt tudtam leginkább fejlődni, köszönhetően elsősorban jezsuita előljáróinknak a kollégiumban, illetve az ott szervezett lelkigyakorlatoknak. Rendkívül sokat tanultam magamról, ill. az imádságról.

2015-ben Rómában szereztem teológiai diplomát, ezután a plébániai gyakorlat idejét Szekszárdon töltöttem. Október 10-én a Német - Magyar Kollégium más növendékeivel együtt szenteltek diakónussá Rómában, és ezután már diakónusként folytattam a gyakorlatot a Szekszárdi plébánián. 2016. június 18-án szenteltek pappá a pécsi székesegyházban, majd újra két évet töltöttem Rómában a Német - Magyar Kollégiumban és szentségtant tanultam a Szent Anzelm egyetemen. Rómából hazakerülve (2018. augusztusában) kaptam kinevezést a Székesegyházi plébániára káplánként és a Szent Mór Iskolaközpontba iskolalelkészésként.

Szóval azért vagyok itt, mert püspök atya ide küldött, de hiszem, hogy ha itt vagyok, az Isten akarata is, és valami terve van itt velem. Feladatomnak azt érzem, amit bárhol papként: segíteni másoknak felfedezni Istent az életükben, mert Ő már ott van, csak mi valamiért nem tudjuk vagy akarjuk észrevenni. Ezt akarom szolgálni minden Szentmisével, hittan órával, lelki nappal és saját imádságaimmal; ebben akarok segíteni minden gyónás vagy beszélgetés alkalmával annak, aki hozzám fordul... „hogy a szeretet, amellyel az Isten szeret, bennük legyen.”

Péter atya

Újmise Kővágószőlősen